

РЕШЕНИЕ

№ 28731

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **2200** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Адвокат С. К., като пълномощник на Х. Х. Д.–гражданин на Република Т. е оспорил от негово име постановления на 02.02.2026 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място]- Т. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление (л. 16 от делото) от 24.11.2025 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвокат, който: поддържа жалбата; не оспорва съдържащите се в административната преписка писмени доказателства; ангажира показания на свидетел – Д. Р. П.- пълномощник на управителя на „Кангару транс“ ЕООД; заявява претенция за възстановяване на разноски за водене делото, включително за присъждане на адвокатско възнаграждение, съгласно списък.

Ответникът не е представляван, не е заявил становище и не е направил възражение по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК, по отношение претендирано от жалбоподателя възстановяване на платено адвокатско възнаграждение.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка, както и изисканата от Съда информация от ДА „НС“, рег. № RB 2020001-001-03/30.03.2026 г. с ниво а класификация „за служебно ползване“ са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят Х. Х. Д.–гражданин на Р. Т. е заявил пред Посолството на РБ в А. желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, като приложил и: сключен с

регистрирано в РБ търговско дружество „Кангару транс“ ЕООД трудов договор (л. 23 от делото, гръб); писмо от началник на сектор в Дирекция „Миграция“ – МВР (л. 22), според съдържанието на което Х. Х. Д. има предоставен достъп до пазара на труда, на основание чл. 24и ЗЧРБ за срок от три години. На 02.02.2026 г., видно от представено по делото копие на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цифрово цитиране на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от Закона за чужденците в РБ“ и с мотиви (цитат): „представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване; предоставена е невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо право на пребиваване в РБ“.

Според представената от ДА „Национална сигурност“ информация, рег. № RB 2020001-001-03/30.03.2026 г., по отношение и на Х. Х. Д. била извършена проверка, с констатации за „разминаване между подписа на апликанта в предварителния трудов договор и в националния му паспорт; горното от една страна предполага неразбиране от кандидата условията на труд и изискванията за длъжността, а от друга – води до нищожност на самия трудов договор“. Тази констатация най-вероятно (понеже липсва позоваване/цитиране) е ползвана в процесния отказ за издаване на виза „Д“, като мотиви за отказа.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана, а по същество е и основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17 и т. 23, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ („не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. Каза се, че изложените в отказа бланкетни (абстрактни) мотиви се основават на изводите от цитираната информация, от ДА „Национална сигурност“, без изрично да се позовават на тази информация и/или да я цитират. Характерът на информацията, изложена

от ДА „НС“ обаче, не касае пряко националната сигурност, по смисъла на § 1, т. 1 ДР ЗДАНС и не следва да обвързва компетентното да се произнесе по заявление за издаване на виза длъжностно лице. Заключениеята, изложени в информацията от ДА „НС“ за „разминаване между подписите“ не са подкрепени с доказателства, като например изготвена от експерт – графолог справка, както и с конкретни мотиви, обосноваващи такъв извод. От друга страна несъответствието между поставения върху трудовия договор подпис с този от документа за самоличност на чужденеца ще дефинира договора като „неистински документ“, по смисъла на чл. 93, т. 6 НК, но не като документ с невярно съдържание, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Според показанията на разпитания свидетел обичайна е практиката, на кандидат за работа да бъде изпращан електронно трудов договор, за да се запознае с него и да го върне сканиран, заедно с положен подпис, в случай, че се съгласи на условията. Естествено и логично е, че чужденецът, получил „разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ (чл. 24и ЗЧРБ), преди да получи виза не може физически да подпише трудовия договор, освен ако не му бъде изпратен с куриер, което обаче предполага определен срок.

Освен изложеното, основанието по т. 17 на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ не е относимо към случая, понеже целта и условията на пътуването са доказани от апликанта, посредством представеното писмо от началник на сектор в Дирекция „Миграция“ – МВР, според което Х. Х. Д. има предоставен достъп до пазара на труда, за срок от три години. Мотиви, с които да бъде опроверган този официален документ не са изложени в процесния отказ.

Издаденият на 02.02.2026 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – Т. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 24.11.2026 г. от Х. Х. Д. е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 ЗЧРБ. Въз основа на изложените мотиви отказът подлежи на отмяна. Този резултат обуславя основателност на искането за възстановяване на оспорвания, на разноските за водене на делото и възнаграждението на адвоката, които, предвид представения списък са в общ размер на 1 085, 11 евро (1 080 евро с ДДС – адвокатско възнаграждение и 5, 11 евро държавна такса).

На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК административната преписка следва да бъде изпратена на компетентното консулско длъжностно лице за ново произнасяне по заявлението от 24.11.2025 г., след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, вкл. като изиска повторно становище от Дирекция „Миграция“ – МВР.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 и чл 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14 -^{ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Х. Х. Д.–гражданин на Република Т. постановления на 02.02.2026 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място]-Т. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 24.11.2025 г.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ НА РБ да възстанови на Х. Х. Д.–гражданин на Република Т., с паспорт № 25213956 разноските за водене на делото и възнаграждението на адвоката, в общ размер на 1 085, 11 евро (хиляда и осемдесет и пет евро, и 11 цента).

ИЗПРАЩА административната преписка на компетентното консулско длъжностно лице за ново

произнасяне по заявлението от 24.11.2025 г., подадено от Х. Х. Д. – гражданин на Р. Т., след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, относно тълкуването и прилагането на материалния закон – ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: